

© 2011 TURISTICKÝ ODDĚL TOMPAS VLČI TECHNICKÉ ŘEŠENÍ A DESIGN TOM

Šajenská legenda o stvoření země

Hodně, hodně dávno předtím, než se objevili první lidé, byla všude voda a na ní se vznášel Ma'heo'o. Kolem něj plavali všichni vodní ptáci - kachny, husy, labutě a další. Jednou tyto ptáky požádal, aby přinesli trochu hlíny. Jeden po druhém se ptáci potápěli do hlubiny a hledali pevnou zem. Větší ptáci to zkusili znovu a znovu, ale nemohli dosáhnout dna. Poslední se vynořila malá želva a na zádech nesla trochu bahna.

Ma'heo'o si bláto vzal a vysušil ho v prstech. Poté prach rozdělil na malé hromádky a položil na hladinu. Hromádky rostly a rostly, až byla všude kolem země, po níž dnes chodíme. Zemi obdařil plodností a díky jeho síle na ní začaly růst rostliny. Poté vzal stéblo tomkovice vonné, červenou hlinku a mořskou vodu. Z těchto tří věcí uhnětl kouli. Třikrát na ni foukl. Potřetí ji nechal být a ona rostla. Z ní začaly růst další zvířata. Bizoni, divoké srny, mrštní králíci a mnoho dalších. A aby bylo pro všechny dost místa, pro ryby určil, aby žily v čirých vodách, ptáci měli pro sebe celou oblohu a ostatní zvířata se mohla volně prohánět po nekonečných pastvinách na zemi.

Poté vytvořil Slunce a Měsíc, a tak se střídal den a noc. Slunce dalo zemi mnoho síly a díky němu vše ještě více vzkvétalo a ožívalo. Měsíc byl však osamělý, neboť když zapadlo Slunce, všechna zvířata i rostliny se uložila k spánku. Proto Ma'heo'o stvořil hvězdy, aby dělaly měsíci společnost. Jejich svit rozzářil celé nebe a zvířata se začala probouzet ze spánku a užasle hleděla na tu krásu. Mnoho z nich se pak odřeklo Slunce a raději přes den spali a vycházeli pouze v noci za svitu hvězd a měsíce.

I Ma'heo'o se však po čase začal cítit sám a toužil si s někým promluvit a mít koho naučit své moudrosti a umění. Tak rukou sáhnul hluboko do země až k jejímu nikdy nehasnoucímu ohni. A z té síly stvořil člověka. Pak uchopil člověka do dlaní a předstoupil před všechna zvířata a řekl: "Tato bytost je člověk, kterého jsem stvořil, aby obýval zemi. Je to mé dítě a budu ho mít rád." Pak znovu položil člověka na zem, aby se zde usadil a žil.

Starý prodáváč cibule

Ve stinném koutu velkého trhu v Mexico City seděl starý Indián jménem Pota-lamo. Před ním visela na dvaceti provázcích cibule. Tu přišel jakýsi Američan z Chicaga a řekl:

„Co stojí jeden provázek s cibulí?“ „Deset centů,“ zněla odpověď.

„Kolik chcete za dva provázky?“ „Dvacet centů,“ odpověděl Indián.

„A kolik za tři provázky?“ „Třicet centů.“

„To jste mi moc neslevil,“ řekl Američan, „vzal byste pětadvacet centů?“ „Ne,“ řekl Indián.

„Kolik by stálo všech dvacet provázků?“ Zeptal se Američan.

„Neprodal bych vám svých dvacet provázků.“ Odvětil Indián.

„Proč ne?“ Divil se Američan. „Nejste tu od toho, abyste prodal svou cibuli?“

„Ne,“ odvětil Indián. „Jsem tu od toho, abych žil svůj život. Miluji toto místo. Miluji dav

lidí a červené přehozy. Miluji svit slunce a vlnící se palmy. Mám rád, když jdou kolem Pedro a Luis a říkají „Buenos días!“ Zapálí si cigaretu a vyprávějí o dětech a o úrodě. Rád vidím své přátele. To je můj život. Proto tu sedím celý den a prodávám svých dvacet provázků s cibulemi. Jestliže však prodám všechnu cibuli jednomu zákazníkovi, můj den skončí. Ztratím život, který tolik miluji - a to neudělám.“

Komix

Chupacabra

Pes znovu zaštěkal. Farmář otevřel okno a neklidně vyhlédl ven a ostrážitým sluchem poslouchá zda-li zvenku neuslyší cosi podezřelého. Nic. Všude je tma a klid. Kozy i ovce poklidně bečí ve stáji a slepice kdákají na hřadě. Jen vítr se skučivě prohání v údolí. Zní jako broušení kosy, až farmáři naskakuje husí kůže. „Ani dnes nesvítlí žádné hvězdy“, pomyslel si. Zavře okno a vrátí se k nedojedené večeři. Přemýšlí a vzpomíná na všechny ty příběhy o strašlivém tvorů, jenž přichází v noci, zabíjí farmářům zvířata a saje jejich krev. „Jen báchorky pro děcka a staré báby“, uchichtne se farmář. „To ano, ale přece si tví sousedé nezabili zvířata sami, něco to být muselo“, našeptává mu druhý hlas v hlavě. Snaží se raději myslet na zítřejší den a na všechny povinnosti, které jej zase zítra čekají. Na jarní osení a na nákup obilí.

Nemůže se však zbavit strachu a tísnivého pocitu. Každou chvíli jeho oči zamíří k oknu, jestli snad nezahledne plíživý stín. Neví proč zrovna dnes, nic zvláštního se nestalo, tak proč ten podivný pocit. Jakoby cítil, že přijde něco zlého. V záři svíček i jindy tak útulná světnice vypadá zlověstně. Stíny ještě víc potemněly a protáhly se. Pes náhle znovu zavrčel. Skokem vystřelil na nohy a čumák zarazil ke škvíře pod dveřmi. Farmáři jídlo zaskočilo v hrdle, uši má napjaté k prasknutí, slyší však jen psa, který zlověstně vrčí na cosi venku za dveřmi. Cosi hlasitě kleplo v předsíni. Tak děsivě blízko jakoby se to už už chystalo otevřít dveře. Farmář převrátil židli a přitiskl se ke stěně, jeho odvaha je ta tam.

„Bože, kde jen jsem uložil zbraň?“, pomyslel si. I pes přestal vrčet a vystrašeně stáhnul ocas. Cosi zaškrábalo na dveře. Jako když dlouhé ostré pařáty přejíždí zvenku po dveřích. Farmář má pocit jakoby snad slyšel i dech toho tvora. Strach mu svírá hrdlo a bere vzduch v plicích. Teď už nemyslí ani na zbraň, je k smrti vyděšen. Přišlo to náhle. Dveře se jakoby vytrhly z pantů a začaly se prudce kymáčet, cosi zběsile bušilo a škrábalo na dveře zvenčí. Rány jako kladivem dopadaly v pravidelném a strašlivém intervalu. „Křáp, křáp“ Ozýval se zvuk praskání třísek a lámání dřeva a dveře hrozily, že se každou chvíli rozpadnou. A právě když farmář čekal, že právě teď se dveře rozlomí a strašlivý tvor vběhne dovnitř a rozsápá jej na kusy, vše přestalo. Ticho se rozlilo celým domem tak náhle, jako začaly rány. Farmář zalitý potem hleděl na rozmlácené dveře a pomalu cítil, že ztrácí vědomí.

Když přišel k sobě, byl již den a světnice byla zalitá sluncem. Kolem něj se tísnili sousedé a na čele mu ležel studený obklad. Jediný pohled na dveře, ze kterých zbyly jen třísky, mu dokázal, že se mu to nezdálo. Když vyšel ven, uviděl po stěnách rýhy hluboké několik palců a dlouhé jako on sám. Tyhle drápy se včera mohly zarýt i do jeho masa. Náhle si uvědomil obrovské štěstí a děkoval bohu, že ušetřil jeho život. Když však vešel do stáji, jeho vděčnost se vytratila. Všechna zvířata bezvládně ležela na slaměné podestýlce. Mrtvá, do jednoho. Nikde však ani kapka krve. Jejich scvrklá těla byla dokonale vysušená. Teď už nebylo pochyb, že příběhy nebyly žádné báchorky.

Od 70. let je karibský ostrov Portoriko svědkem velice podivných událostí, v nichž hraje hlavní roli záhadné stvoření zvané Chupacabra. Lidé z něj mají mimořádný strach a jsou zjištěny i případy zaútočení tvora na člověka. Zoufalí vesničané nacházejí svá domácí zvířata mrtvá bez kapky krve. Je velice zajímavé, že útoky tvora přicházejí takzvaně ve vlnách.

Před dvaceti lety lidé popisovali Chupacabru jako chlupaté stvoření připomínající sněžného muže avšak vysoký pouze 1,2 až 1,5 metru. Barva chlupů byla hnědá nebo černá. Tvor se neživil pouze krví, protože svědkové viděli pár těchto tvorů plenit banánovníky. A jeden muž se je snažil výstřelem usmrtit, ale bez jakéhokoliv účinku.

Popis vzhledu Chupacabry z posledního období je však poněkud jiný – lidé se shodují, že je vysoký 1 až 1,5 metru, má velké šikmé oči (v některých případech červeně či oranžově svítící), místo ušních laloků má pouze otvory, místo nozder jen nepatrné průduchy a malou tlamu bez pysků. Přední končetiny má tenké a na každé mu vyrůstají tři drápy, svalnaté nohy jsou rovněž opatřeny třemi drápy. Nemá vůbec žádnou srst, jen lysé kožnaté tělo, které dokáže měnit barvy jako chameleon.

Žádné zvíře popsané vědou se ani v nejmenším nepodobá tomuto tvorovi, který provokuje ke stále nejpravděpodobnějším dohadům ohledně jeho identity. V Texasu se poslední dobou objevují velice časté nálezy různých „údajných“ Chupacaber.

Nejhorší byla léta 1995 – 1999. Za tyto pouhé čtyři roky bylo v Portoriku 2000 úmrtí zvířat (většinou jim byla vysáta všechna krev z těla) všeho druhu od králíků a kozy až po koně připsáno právě legendární chupacabře.

Lidé, kteří chupacabru spatřili popisují zvláštní zážitky. „Jdu přes louku, kde se pase stádo mého známého farmáře Enriqua.“ Popisuje americký statkář, „Najednou si všimnu, že mne z křoví pozoruje vysoké stvoření s jasně oranžovými očima. Bylo děsivé, bez jakékoliv srsti a hrozivými dlouhými zuby a drápy. Tvor začal vydávat strašidelný sykot a děsivě se kymáčet. Rozběhl jsem se k němu, chtěl jsem ho chytit, ale najednou mne zarazila taková slabost, že jsem ani nemohl stát na nohou, jen si pamatuji, že jsem omdlel.“

Někteří vědci jsou však přesvědčeni, že se jedná pouze o zdivočelého psa. Který vlivem vztekliny a dalších nemocí přišel o všechny chlupy a napadá zvířata. Důkazy však žádné nejsou a tak nejspíš americká legenda chupacabra zůstane v podvědomí ještě mnoha dalších generací.

Tanec Slunce

Uprostřed kruhu krouží tanečníci. Jejich údy již začínají znát únavu avšak mysl je stále jasná a čistá. Po tvářích jim stéká pot a smývá barevné ornamenty na lících. Jeden z nich má přes záda přehozenou bizoní kožešinu a na hlavě má bizoní rohy. Chodidla poskakují po zaprášené zemi do rytmu bubnů. Kolem nich sedí celý kmen. Společně se pohupují v ozvěnách písní a modlí se k Velkému duchu. Nad hlavou jim bdí velký bílý orel. Pomalu svítá. Na obzoru se objevují první nesměle jasné paprsky denního světla. Právě začíná třetí den slavnostního rituálu slunečního tance.

Indiáni udržují mnoho z jejich tradic na živu. Sluneční tanec byl jeden ze zvláštních obřadů, ve kterých lidé prosili o duchovní ochránce. Sluneční tanec byl významnou součástí indiánské spirituality. Tanec slunce, obřad obětování prováděly prakticky všechny národy severních plání. Byl to duchovní postup, ve kterém se velké množství účastníků postilo, prosilo a tančilo po řadu dní. Ptali se na odpovědi na události v jejich životech. Mohli také nabízet modlitby za někoho, kdo byl nemocný v jejich rodině nebo za ostatní lidi, kteří se na něco ptali a tanečníci je při tanci zastupovali.

Pro mnoho kmenů prérijních Indiánů, u nichž během 18. a 19. století vzkvétala kultura lovců bizonů, byl tanec slunce hlavním společným náboženským obřadem. Zpravidla se konal v pozdním jaru nebo raném létě. Obřad oslavuje obnovu duchovní znovuzrození účastníků a jejich příbuzných; právě tak jako obnovení žijící země se všemi jejími součástmi. Je to obřad

opětovného nastolení rovnováhy a lidé vidí posvěcení lidského ducha Wakan Tankou tak jasně jako slunce. Důležitými symboly byly některé zvířecí druhy a to především orel a bizon, kteří kdysi hráli zásadní roli v životech lidí a jsou obdařeni posvátností a zvláštní silou.

Událost obvyčejně zahrnuje i více než týdenní soukromou přípravu, během které je tanečník instruován, konají se modlitby a teprve potom následuje veřejná taneční část. Stavba obydlí, kde se sluneční tanec prováděl, je doprovázena komplexem rituálů, při nichž se uřízne zvláštní strom sloužící jako středový kůl a kolem se postaví taneční aréna. Vchod je směřován na východ. Uvnitř je oltář obvykle ozdobený bizoní

lebku. Tanečníci se během tří nebo čtyř tanečních dnů postí a zdržují se i pití. Za zpěvu bubeníků sedících poblíž vchodu se účastníci rytmicky pohybují dozadu a dopředu od obvodu ke středovému kůlu. Období odpočinku se střídají s intervaly tanečními. Na konci tance se konají očistné obřady a účastníci se mohou napít a skončit půst. Chýše je pak opuštěna a její konstrukce tu přetrvává jako připomínka obřadu, před tím než se vrátí žvlům.

Orlí symbolika

Orel je důležité posvátné zvíře indiánské víry a hraje hlavní roli v slunečním tanci. Orel je obdivován pro odvalu, hbitost, a sílu. Orel je poslem zpráv od ducha k lidem, ale i od lidí k duchovi." Orel ztělesňuje dynamičnost hromu a blesku. On je buditelem země a oživuje její síly; je služebníkem slunce, dárce tepla a světla. Orlové mají bystrý zrak a vědí všechno." Jak prohlásil jeden současný Siouxský medicínman: "v orlovi je všechna moudrost světa." Všichni tanečníci neustále pískají na píšťalky vyrobené z kosti orlího křídla a tento zvuk znějící jako křik orla, udržuje rytmus s bubnem. Píšťalka je pomalována barevnými tečkami a linkami které znázorňují pozoruhodné vnímání orla. Chmýří na konci píšťalky je odfukováno dozadu a dopředu což symbolizuje dýchání a život. Pero se získává "odebráním z hrudi orla, protože to je místo které je nejbližší srdci a středu posvátného ptáka."

Bizoní symbolika

Bizon je zdroj života pro prérijní kmény, kdo zaujímá centrální roli v obřadu slunce. Z toho zvířete, prérijní lovci kdysi získávali nejen maso k jídlu, ale i kůže na týpí, kožešiny na oblečení, a fakticky všechno náradí a věci nezbytné pro každodenní život. V bizoních tancích účastníci "napodobují hněvivé či vzdorné hrabání bizoního býka a očividně se vyzývavě a odvážně ztotožňují s bizoním býkem." Zatímco tančí "nepřetržitě hledí na ozdobenou bizoní hlavu." Ti kdo absolvují "čtyřikrát tento tanec, stávají se bizoními lidmi." Maso

zvířete bylo využíváno v rozmanitých zvyčích. Dříve než byl středový kůl vložen do země, Siouxové do připravené díry vkládali bizoní tuk. Před začátkem tance byla nacrpaná posvátná dýmka slunečního tance a poté byla uzavřena kouskem tuku z bizoního srdce. Jelenicová taška obsahující kus bizoního hrbu, nejvybranější z pochoutek, visela ze svazku větví nad kůlem. Je zásluhou bizona že naši lidé mohou žít; on nám dává naše domovy, šaty, jídlo a všechno co potřebujeme.

Píseň Boží Buben

Kruh Země je vršek velkého bubnu,
S příchodem dne směřuje vzhůru – a duní,
A s nocí směřuje dolů – a duní,
Den a noc jsou jeho píseň.

Jsem velice malý, když tančím na vrcholu bubnu,
Jsem jako zrníčko prachu, když tančím na vrcholu bubnu,
Nade mnou, na obloze,
Je svítící koule paličky na bubnu.

S dnem tančím vzhůru,
S nocí tančím dolů,
Jednou odtančím do vesmíru,
Jako částka prachu.

Jak dobře znáte Indiány

1. Jak Indiáni nazývali svou potní chýši?
 - a) papilot
 - b) initipi
 - c) potímotí
2. Co znamená slovo Mohykán?
 - a) medvěd
 - b) vlk
 - c) orel
3. Jak se nazývá indiánský stan nebo chata kopulového tvaru?
 - a) vigvam
 - b) bogat
 - c) tabug
4. Jednou z hlavních plodin, kterou Indiáni pěstovali, byla Zeya Mays, co to je?
 - a) pšenice
 - b) rýže
 - c) kukuřice
5. Jak Indiáni nazývali řeku Mississippi?
 - a) giči – zibi (Velká řeka)
 - b) gá – bowet (Zelená řeka)
 - c) misi – zadá (Rychlý proud)
6. Kterou surovinu kromě kůže používali Indiáni k výrobě vláken a z nich pak oděvů?
 - a) len
 - b) kopřivy
 - c) konopí
7. Legíny byly základním oblečením, které nosili muži i ženy, jak se nazývaly?
 - a) varisan
 - b) lagisan
 - c) midasan
8. Jak se jmenuje zlá nadpřirozená bytost, zosobnění hladu a touhy po mase, nestvůrný obr, který se nikdy nenasytí?
 - a) Rindindg
 - b) Laringo
 - c) Windigo
9. Jak se říká indiánským schránkám vyráběným z kůže, které sloužily k úschově šatů, jídla i různých předmětů denní potřeby?
 - a) parfleše
 - b) madvěpleše
 - c) Vopleše

správné odpovědi jsou na další straně

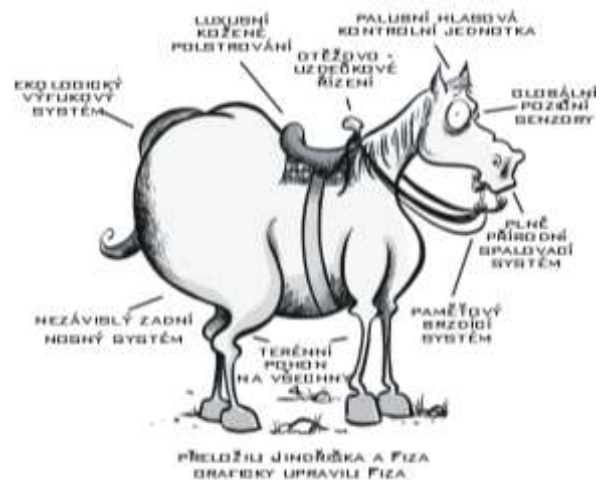

Vinnetou vyjde ráno ze stanu, dostane ránu mezi oči a klesne k zemi. Za ním vyjde Old Shatterhand. Dostane ránu mezi oči a také klesne k zemi. Po chvíli se oba probírají a Vinnetou praví: „Můj bílý bratr také šlápl na hrábě?“

Dívají se dva indiáni za bělochem, který jede na kole. „Bílý muž je ale lenoch. Sedí, i když utíká.“

„Nikdo mi nebude nadávat do psů!“ rozlítil se na neomalného cizince indiánský náčelník. „Okamžitě opusťte náš tábor! Domluvil jsem. Haf.“

Indiáni se přijdou za šamanem zeptat, jestli bude tuhá zima. Šaman rozhodí kamínky, podívá se na ně a řekne: „Nevím, Velký Manitou mlčí. Ale pro jistotu štípejte dříví.“ Tak indiáni odejdou, štípají dříví, ale za týden se přijdou zeptat znovu. Šaman tedy zase rozhodí kamínky a povídá: „Nevím, Velký Manitou stále mlčí. Ale pro jistotu štípejte dříví.“ Indiáni zase odejdou a štípají dříví, ale šamanovi už je to blbý, a tak se jde zeptat na meteorologickou stanici, jaká ta zima bude. A tam mu odpoví: „My nevíme, ale asi pořádně tuhá. Indiáni už čtrnáct dní štípají dříví.“

Přijde kovboj do saloonu a vidí, že u jednoho stolu sedí pěkná ženská, tak přemýšlí, jak by se s ní nejlíp seznámil. Po chvíli vytáhne bouchačku a všechny ostatní postřílí. Pak si k ní přisedne a říká: „Co vy tady, slečno, tak sama?“

To se rozletí dveře od saloonu a dovnitř vletí totálně nažhavenej Joe a řve: „Kterej zatracenej blázen natřel mýho koně nazeleno?“

U baru se zvedne chlap, dva metry dvacet, ramena jak podstavec na pomník a ucedí: „Já, co má bejt?“

„Ale já se chtěl jenom zeptat, kdy ta barva uschne.“

Dva kovbojové, Jim a Jack, přijdou na divokém západě do menšího městečka a tam vidí plakát nabízející odměnu padesát dolarů za každý skalp indiána. Tak se seberou, celý den bloudí okolními lesy, až konečně narazí na jednoho indiána, přemůžou ho a oskalpují. Potom znechuceni tak nízkým úlovkem si jdou lehnout. Ráno se Jim vzbudí, vidí, že jsou obklíčeni asi stovkou indiánů a hned řve: „Jacku, vstávej, jsme boháči!“

správné odpovědi testu: 1 - ecivaksýlb, 2 - ecivaksýlb, 3 - táka, 4 - icínvolíc, 5 - táka, 6 - ecivaksýlb, 7 - icínvolíc, 8 - icínvolíc, 9- táka

Závodník

Pokud v závodě předběhnete závodníka na druhém místě, na kolikátém místě budete?

Tajný kód

Zkuste zjistit, jak pokračuje tato posloupná řada: **J, D, T, Č, P, Š, S, ...**
Nehledej, za tím nic těžkého, řešení je jednoduché a vtipné

Mince

přesuňte tři mince tak aby vrchol trojúhelníka směřoval nahoru

Ryby

Máš dvacet-jedna ryb, a když k nim přidáš jedna-dvacet ryb. Kolik máš ryb?

Tři světla

Stojíte u tří vypínačů. Víte, že patří ke třem žárovkám, které jsou v místnosti, kam vede dlouhá a klikatá chodba. Ze svého místa u vypínačů, tam nevidíte. Všechny jsou nyní vypnuté. Jak určíte, který vypínač patří ke které žárovce, když se můžete jít podívat pouze jednou.

Hádanka

Neustále to mění tvar, ale přesto je to stále kulaté. Co to je?

Přesmyčky

Jaká slova se skrývají v přesmyčkách

matrona
olnakepu
torptacisov
okrámos
nelizane

Víš?

Slyšel jsi mě před chvílí, teď mě slyšíš zase. Za chvíli zemřu, ale jen do doby, než mě znovu nezavoláš. Kdo jsem?

Co nejvíce slov

Za zadaných písmen vytvořte během 5 minut co nejvíce slov, tak aby to byly podstatná jména v prvním pádě jednotného čísla: S, O, K, R, A, U, N

Kostky

Tři stejně zhotovené kostky jsou položeny na stole tak, že jsou vidět pouze tři stěny, jaká čísla jsou na spodních stranách?

Indiánská přísloví

Člověk se musí popálit, aby se naučil, že má nechat oheň na pokoji

Siouxové

Žij svůj život tak, aby se strach ze smrti nikdy nevrátil do tvého srdce.

Tekumseh, Šóniové

Člověka nepoznáš, pokud měsíc nechodíš v jeho mokasínách.

Siouxové

Zrada vrhá stín na přátelství, pravda ho však činí jasnějším než předtím.

náčelník Conestoga

Když zabloudíš, vzpomeň si na to, co říkali Indiáni. Neztratil ses ty, ztratilo se tvoje týpí.

Ernest Thopson Seton

Ukradené jídlo nikdy neutiší hlad.

Omahové

Každý zápas, vyhraný nebo prohraný, nás posiluje pro ten další. Pro lidi není dobré prožít snadný život.

Přestanou-li zápasit, slábnou a ztrácejí výkonost. Někteří potřebují řadu porážek, než se u nich rozvine síla a odvaha dosáhnout vítězství.

Victorio; Mimbers Apači

Cesta líného vede do potupy.

Omahové

„Pověz mi o tom a já to zapomenu. Ukaž mi to a já si to možná zapamatuji. Zapoj mne a já pochopím.“

Siouxové

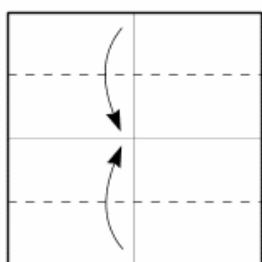

Jeden večer vzal starý Indián svého vnuka a vyprávěl mu o

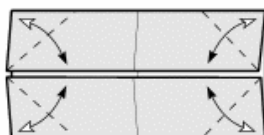
bitvě, která probíhá v nitru každého člověka. Řekl mu, “synku, ta bitva v každém z nás je mezi dvěma ‘Vlky’. Jeden je špatný. Je to vztek, závist, žárlivost, smutek, sobeckost, hrubost, nenávisť, sebelítost, falešnost, namyšlenost a ego. Ten druhý je dobrý. Je to radost, pokoj, láska, naděje, vyrovnanost, skromnost, laskavost, empatie, štědrost, soucit a důvěra. Vnuk o tom všem přemýšlel a po minutě se zeptal, “A který Vlk vyhraje?” Starý Indián odpověděl, “ Ten, kterého krmíš.

Dovednost

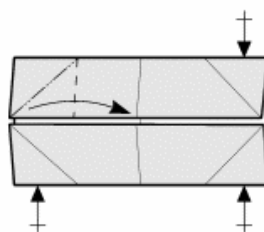
Králík

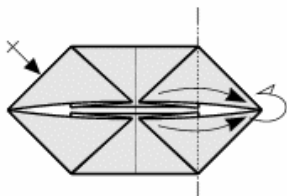
1) Přeložit k ose.

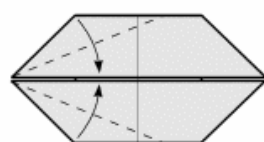
2) Složit a rozložit.

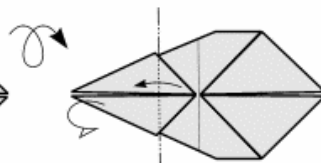
3) Rozevřít ke středu.
Zopakovat pro zbylé rohy.

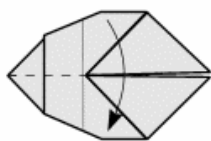
4) Přehnout dozadu,
zopakovat vlevo.

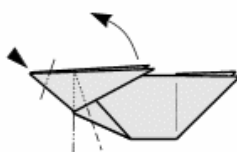
5) Přeložit ke středu.
Otočit skládanku.

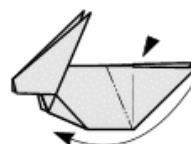
6) Přehnout dozadu.

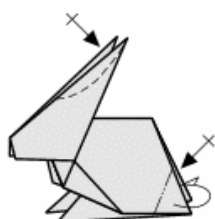
7) Přeložit podélně.

8) Promáčkнуть čumáček a
harmonikovým skládem
zformovat hlavu.

9) Nohy přehnout
dovnitř (reverse fold).

10) Rozevřít uši,
dotvarovat zadeček.

11) Hotový králík.

Táborový časopis 2011
E-mail redakce: vlci@naseweby.com

Redaktoři

Karča

Tom

Redakce časopisu:

Nezávislý táborový časopis má své přispěvovatele z řad táborníků a nejen jich z různých míst a táborů ČR a mimo to, jsou zde zveřejňovány příspěvky táborníků z časopisů a novin, se kterými spolupracujeme. I vy můžete přispět svým textem do vašeho časopisu na naše internetové stránky a nejen na ně..., protože všichni jste redaktoři tohoto časopisu. Táborový časopis je časopis všech.